

Oplysninger om Kreditforhold — Værn mod upaalidelige Debitorer.

Den Sag, der skal behandles paa de efterfølgende Blade, har i det praktiske Liv efterhaanden vundet en ikke ringe Betydning, hvorimod den i Literaturen hidtil er forbleven saa temmelig upaaagtet. Selv i den ellers saa rige tyske Faglitteratur savnedes der en indgaaende Belysning af den, indtil den ifjor blev fremdragen af Dr. Carl Roscher. Danmark er selvfølgelig endnu længere tilbage saavel i praktisk som i theoretisk Henseende. Vi haabe da, at det vil være Læserne kjært, naar vi fremdrage denne hidtil uænsede eller ikke tilbørligt ænsede, ny Side af det økonomiske Liv.

Som bemærket er det Dr. Carl Roscher, der har Fortjenesten af i den seneste Tid at have helliget Spørgsmaalet om de moderne « Kreditoplysnings-Kontorer » (Kreditauskunfts-Bureaux) en omfattende Behandling. Det Efterfølgende er et Uddrag af denne Forfatters omfangsrige Skrift: « Zur Kritik der neuesten wirthschaftlichen Entwicklung im Deutschen Reiche. Gutachten, im Auftrage der Handels- und Gewerbekammer zu Zittau verfasst. Zittau 1877. »

Et Firmas Soliditet vil blive bedømt paa ganske forskellige Maader af Dommere, hvoraf den ene er Optimist, den anden Pessimist, eller hvoraf den ene lægger Hovedvægten paa det finansielle, den anden paa det moralske Fundament. Forretningskrediten, en Forbindelse af Personal- og Realkredit, støtter sig ligesaafuldt paa Kredittagerens Paalidelighed og personlige Dygtighed som paa hans Formue; denne byder ingen fyldestgørende Garanti, hvor han er uredelig. At skaffe sig Kundskab om de forskellige Momenter, der her ere af Betydning, er for Kredityderen ønskeligt, men vanskeligt. Meddelelsen af paalidelige og udtømmende Kreditoplysninger er ikke blot i og for sig en yderst vanskelig Sag, men er tillige forbunden med særlige Farer. Giver man altfor gunstige Oplysninger om en Kreditsøgers Soliditet, og paafører man derved Den, der paa Basis af disse Oplysninger yder den ønskede Kredit, Tab, vil han maaske, fordi han er bleven ført bag Lyset, forlange Erstatning; — og giver man omvendt altfor ugunstige Oplysninger, vil det forurettede Firma anklage En for Bagvaskelse og Udspredelse af falske Rygter og rejse Erstatningskrav for derved paaført Kreditspilde. Spørgeren forlanger at erfare den fulde usminkede Sandhed; — det Firma, om hvilket Oplysninger ønskes, forlanger at behandles med Hensynsfuldhed, Skaansel og Høflighed. Striden mellem de modstaaende Interesser fører let til, at Den, der skal give Oplysningerne, tager sin Tilflugt til Erklæringer, der ere satte paa Skruer, Erklæringer, der synes at sige meget, men i Virkeligheden ere ganske indholdsløse. Til disse Erklæringer støtter man sig dog ofte, fordi Varekrediten behandles med stor Letsindighed af de Fleste, med langt større Letsindighed end Pengekrediten: en Forretnings-

mand har ofte lettere ved at faa 10000 Kr. i Varer paa Kredit end 2000 Kr. mod Hypothek; en Bankkredit paa 1000 Kr. paa kort Tid, hvor der kan tjenes 6 pCt., behandles ofte forsigtigere end 10000 Kr. Varer, hvor der maaske heller ikke fortjenes mere end 6 pCt., — en Inkonsekvens, der saavidt muligt bør søges fjernet.

Den simpleste og naturligste Maade, hvorpaa man skaffer sig Oplysning om den Kredit, der kan ydes et Firma, bestaar i, at man henvender sig med sine Forespørgsler hos sine Forretningsvenner. Denne Fremgangsmaade bliver imidlertid utilstrækkelig, efterhaanden som der udvikler sig et vidtforgrenet, vanskelig overskueligt Forretningsliv. Den bliver ogsaa betænkelig, efterhaanden som det Solidaritets-Begreb, der ligger til Grund for den, opløses, og efterhaanden som hensynsløse Konkurrencebe- stræbelser gribe om sig. — I nogle Lande har man ment at burde paalægge Konsulerne den Pligt at meddele Oplysninger om Krediteringsforholdene; men denne Fremgangsmaade har vist sig at være ufyldstgjørende og upraktisk. — Endelig er der i den nyere Tid opstaaet Forretninger, der gjøre det til deres specielle Op- gave mod en vis Godtgjørelse at meddele Oplysninger om Firmaers Soliditet og om den Kredit, der tør ydes dem. Det er en Anvendelse af Arbejds-Delingens Princip, der her foreligger, og forsaavidt er disse Forretningers Opstaaen ganske naturlig. Men forøvrigt hersker der betydelig Meningsforskjel om deres Betydning og Nytte: medens Nogle betragte dem som overflødige eller som unyttige eller vel endog som ligefremt skadelige, have Andre været tilbøjelige til at overvurdere deres Betydning.

Tanken om forretningsmæssigt organiserede og drevne Kredit-Oplysnings-Kontorer synes at være opstaaet i Stor-

britannien men at have fundet sin største Udbredelse i Nordamerika. I de store Kontorer samler der sig, — paa Basis af de af Agenterne indsamlede Meddelelser, paa Basis af Konkurs-Efterretningerne og de af enkelte Firmaer selv foreviste Balancer og understøttet ved de af Abonnenterne meddelte Erfaringer — et stedse rigere Materiale til Bedømmelse af Handelstandens Kreditevne. I en Skildring af et stort New-Yorker Bureau fremhæves stærkt Betydningen af Gjensidigheden: »Ligesaa nødvendigt som det er for N. N. at faa Kredit, ligesaa nødvendigt er det for ham at give Kredit. Da nu de kreditgivende Firmaer i Bureauernes Bestaaen se det sikreste Middel til at beskytte sig mod Kapitaltab, saa komme de Bureauerne imøde ikke blot deri, at de sætte dem ind i deres Forhold, men fremfor Alt deri, at de kun arbejde med saadanne Huse, der vise Bureauerne samme Aabenhjertethed. Men derved tvinges de Kreditsøgende til at sætte Bureauerne ind i deres Forhold. Bureauernes Magt er ofte saa stor, at Erhverv der staar eller vil træde i Forbindelse med dem, tvinges til at være oprigtige ligeoverfor dem.» Denne Lovtale har kun overset ét lille Punkt: Bureauernes Magt nytter intet, men kan tværtimod anrette ubodelig Skade, naar de ikke samtidigt ere besjælede af den mest ubestikkelige Samvittighedsfuldhed. Men netop de store Bureauer frembyde her en stor Fare: at bestikke dem, kan betale sig; jo mindre et Bureau, jo ringere Indflydelse det har, desto mindre er det udsat for at blive bestukket. Ogsaa i Bladenes Magt staar det, at bringe Klarhed i Kreditforholdene, og overhovedet ere indflydelsesrige Blade i Stand til at virke paa en lignende Maade som de omtalte Bureauer. Gründerepoken i Tyskland giver imidlertid lidet lystelige Oplysninger om den

Rolle, Pressen spillede. Hvor Indsigt og Indflydelse ikke ere forenede med den strengeste Redelighed, dér bliver Indsigten og Indflydelsen til farlige Redskaber. Man indvende ikke, at et Blad vil tabe sin Indflydelse, naar dets Uredelighed bliver bekjendt. Vi have jo i Tyskland set Exempler paa, at store Aviser, hvis Bestikkelighed var notorisk, ikke kjendeligt have tabt i Indflydelse. Man har i Tyskland set Grændere men ikke bestukne Aviser paa Anklagebænken. Kun i det Tilfælde, at Bladenes Pengeafpresningsforsøg mislykkedes, udsatte de sig for kriminel Tiltale. De store «Kanon-Aviser», til hvilke man frivilligt bragte, hvad hine søgte at tilvinge sig, kunde vel tabe i Agtelse, men kunde ikke rammes af Straffeloven. Men for de store Kredit-Oplysnings-Kontorer vil det være endnu vanskeligere end for Bladene at bevare deres Samvittighedsfuldhed; thi disse sidste kontrolleredes dog til en vis Grad af Offenligheden, en Kontrol der mangler ligeoverfor Bureauerne.

Disse Bureauer udgive periodisk til deres Abonnenter Handelsregistre eller «Reference-Bøger» eller «Commercial Lists», i hvilke de enkelte Firmaer ere klassificerede efter deres Soliditet og Kreditværdighed. Om Betydningen af denne Indretning vil man faa en Forestilling, naar man hører, at New-Yorker-Huset Dun, Barlow & Co. i de første 6 Maaneder af 1874 i sine Fortegnelser opførte 75998 ny Firmaer, gav Meddelelser om 92137 Forandringer i Firmaerne og deres Taxering, og strøg 55684 Firmaer paa Grund af Opløsning, Fallit eller Dødsfald, — ialt 223819 Meddelelser. — Londoner-Huset Estell & Co.'s «London Commercial List» (der koster eller kostede 10½ £ o: 189 Kr.) har, efter Konsulats-Beretninger, fundet en saadan Anklang i den engelske Handelsverden, at der neppe

bestaar et eneste større Handelshus i Storbritanniën uden at besidde et Exemplar af den. Den nævnte »Commercial List» udgives til Subskribenterne kun paa den Betingelse, at alene Forretningens Chef maa benytte den, og at den i ethvert Tilfælde skal holdes skjult for enhver Fremmed. I sin første Del indeholder den en Fortegnelse over alle engelske Aktie- og Handelsselskaber, med nøjagtige Personaloplysninger. Den anden Del helliges de andre Handelsfirmaer og giver Oplysning om deres Forretningers Beskaffenhed og Alder, om de enkelte Huses historiske Udvikling og om deres Kreditværdighed. Her følges en stærkt gennemført Klassifikation. Først nævnes Husene af første Rang; saa komme meget respektable, ansete og solide Huse; dernæst Gjennemsnitshuse; endelig Svindler-Huse og afgjort bedrageriske Huse. I en af disse »Commercial Lists» finde vi følgende Skala:

Credits.

Highest.

Good.

Undoubted.

Fair Bussiness Risk.

Very high.

Fair, for small lines.

Very good.

Not recommended.

Estell & Co. bemærke udtrykkeligt, at deres Bog kun bør benyttes, naar al anden Oplysning i det konkrete Tilfælde har vist sig umulig. For imidlertid at gøre Bogen saa brugbar som mulig indsamles der uafbrudt Oplysninger fra de forskjelligste Sider, og Gjennemsnittet af de indkomne Meddelelser bestemmer den Rubrik, under hvilken Firmaet bliver indført i Bogen.

Af de betydeligere af denne Slags Forretninger nævne vi følgende: I Nordamerika: Dun, Barlow & Co., fra 1841 i New-York, fra 1857 ogsaa i London, fra 1872 i

Paris og fra 1876 i Leipzig. Institutet havde efter egne Opgivelser i 1874 60 Filialer i de Forenede Stater, 5 i Canada og omtr. 25000 Medarbejdere i Nordamerika. Det udgiver 4 Gange aarlig en Reference-Bog, i hvilken over 650000 amerikanske Handelshuse ere «klassificerede efter deres pekuniære og moralske Værdi.» — Mc. Killop & Sprague i New-York, stiftet i 1842, beskæftiger 120 Kontorembedsmænd. Disse amerikanske Bureauer ere sikkert Verdens største. — I England: Estell & Co.; Perry; Seyd & Co.; Stubbs & Co. m. fl. — I Frankrig: Montier & Co.; Lallemd & Pétillet; Jules Granger o. m. fl. Alene i Paris nævnes 40 Kontorer, hvoraf flere dog meget ubetydelige. I Bordeaux udkommer der siden 1873 et Maanedsskrift for denne Slags Kontorer, «Journal des comptoirs de renseignements commerciaux.» — I Belgien: Julien Verhulst i Bruxelles. — I Schweiz: «Th. Echel's Handels-Auskunfts-Bureau in Basel»; Guillaumet i Genève o. fl. — I Østrig have de omhandlede Instituter ikke fundet megen Anklang; endnu mindre i Rusland, Italien o. fl. Lande. De tyske Bureauer optræde næsten alle med bedaarende Løfter og blændende Programmer, overhovedet paa en yderst markskrigerisk Maade; men mange af dem gaa i Virkeligheden for en stor Del væsentlig ud paa Charlataneri.

De tyske Bureauer forvare sig mod at overtage Ansvar for deres Meddelelsers Paalidelighed ved Formler som: «uden al Forbindtlighed for Direktionen», «uden Ansvar» el. Lign. Det moralske Ansvar maa være nok; Overtagelsen ogsaa af et juridisk Ansvar vilde i ethvert Fald gjøre Forretningen langt kostbarere, og vilde overhovedet i en overordenlig Grad vanskeliggjøre den; Meddelelserne maatte da undergives saadanne Restrictioner, at de neppe

vilde blive til Nytte, men snarere vilde skade. De mere oprigtige Bureauer advare nu deres Kunder udtrykkeligt imod udelukkende at holde sig til de Oplysninger, Bureauerne kunne give.

Efter en storartet Stil har den tyske Rigsbank organiseret et Kredit-Oplysnings-Bureau; men dets store Materiale til Bedømmelse af de Handlendes Formue, Forretninger, personlige Karakter, Anseelse m. m. er naturligvis kun bestemt for Bankdirektionen og utilgængeligt for enhver Fremmed. Lignende Indretninger bestaa ved de fleste store Bankinstituter. Om Banque de France siges det, at den beskæftiger 25 Arbejdskræfter i dette Øjemed. —

Af mange Forretningsfolk betragtes disse Kontorer som overflødige. Hvorfor, siger man, skal man give en Ubekjendt Penge for en Tjeneste, som en Bekjendt vil yde En for Intet? — Dette kan tildels være rigtigt for betydelige Firmaer, der have talrige ældre Forbindelser; men der er mange andre Firmaer, som ikke ere saa heldigt stillede, og de gjensidige Venskabstjenester, der maaske endog ere i Aftagen, kunne i ethvert Fald ikke udrette Alt. Dertil kommer, at de Forretninger, hvis specielle Opgave det er systematisk at indsamle Materiale til Kreditforholdenes Bedømmelse, maa kunne udføre dette Arbejde billigere og med større Udbytte, end Den, der kun en enkelt Gang i en enkelt Sags Interesse paatager sig det. Det er Arbejdsdelingens Fordele, der her frembyde sig.

Nægtes kan det ikke, at en dygtig Ledelse af et saadant Bureau er betinget af sjeldne Egenskaber, udstrakt Bekjendtskab, skarp Iagttagelsesevne, klar Fremstillings- evne, og fremfor Alt Samvittighedsfuldhed og ubestikkelig Redelighed. Savnes disse Egenskaber hos Bureauets

Chef og Embedsmænd, vil det let gjøre megen Skade. En dygtig Forretningsmand ser sin Kredit, der stod i sin bedste Væxt, pludselig dø bort som en Plante, hvis Rødder hemmeligt ere blevne skaarne over. Hvem der er Skyld i, at Krediten drages fra ham, erfarer han ikke. Dækket bag Navnløshedens Skjold har maaske Ondskab eller Letsindighed tilføjet ham dette Saar.

I Tyskland er det — uden at Konkurrencen id tør betragtes som det eneste Motiv — blevet indvendt, at Bureauerne paa en utilstedelig Maade udspionere Privat- og Familieforhold. Oplysninger om Formueforhold, hvor Ægteskab paatænkes indgaaet, skulle have betalt sig særligt godt. At de mere anstændige Bureauer strax afvise Forespørgsel om saadanne Forhold, burde være givet.

I Tyskland have Mange uden nogen Kapital og uden Kjøbmandserfaring ment at kunne forsøge sig i denne vanskelige Forretning. Da det er Skik, at Den, der søger Oplysninger hos Bureauet, betaler forud, var her jo ingen Risiko. Kjendte Bureauet slet Intet til det Firma, om hvilket Oplysning udbades, henvendte det sig til et hvilket-somhelst Firma eller til Stedets Øvrighed for at faa Noget at vide; fik det intet Svar, gik det til et andet Firma. Takket være den tyske Godmodighed fik det vel i Almindelighed et eller andet Svar. Kunde det slet Intet erfare, svarede det sin Kunde paa følgende oplysende Maade: «Intetsomhelst Ufordelagtigt er os bekjendt om Firmaet N. N.» Denne gemytlige Maade at drive Forretningen paa har i Tyskland fristet saa Mange, at der i Gründerperioden opstod en urimelig Mængde Bureauer. Der gives neppe nogen anden Forretningsgren, der i samme Grad som denne er fristende for Charlataner.

Ofte har man frygtet, at naar Bureauerne, hvis fuldstændige, vidtforgrene Organisation dog maatte være en kostbar Sag, kunde nøje sig, saaledes som de tyske, med en højst beskednen Godtgjørelse, maatte dette antyde Meddelelsernes Værdiløshed. Det kan ikke bestrides, at denne Frygt ofte var altfor vel grundet. Man maa dog ikke overse, at jo mere et godt organiseret Bureau bliver benyttet, desto ringere bliver dets relative Omkostninger. Den første Forespørgsel om et Firma kan ofte koste mange Gange mere, end Forespørgeren betaler i Gebyr; men ved den næste Forespørgsel formindskes Bureauets Omkostninger til en ren Ubetydelighed, forsaavidt Firmaets Forhold ikke have forandret sig saaledes, at der maa anstilles en ny Efterforskning. Billige Priser foranledige talrige Forespørgsler, og ved disses Talrighed kan Udviklingen af Bureauet fremmes. Tyske Bureauer have besvaret én Forespørgsel for $1\frac{1}{2}$ à 3 Mk., hundrede Forespørgsler for 100 Mk., — medens et amerikansk Bureaus Filial i Leipzig beregner 100 Mk. for en Meddelelse om 2 Firmaer!

Man har i Tyskland tilraadet at bringe Bureauerne ind under en Paragraf (§ 30) i den tyske «Gewerbe-Ordnung», hvorved vilde foreskrives: Til Oprettelsen af Kredit-Oplysnings-Bureauer udkræves Øvrighedens Samtykke; dette gives, hvor der ikke foreligger Kjendsgjærninger, der bevise den Søgendes Upaalidelighed med Hensyn til den paagældende Forretning. — Den, der vilde betragte en saadan Indskrænkning som uberettiget, maatte bekjende sig til den Grundsætning, at man ogsaa maatte tillade bevisligt Upaalidelige at misbruge Handelsstandens Tillid i dette Forhold, hvor Kontrollen er saa yderst vanskelig.

En særlig Afdeling har Schimmelfennigs Bureau — vel det største tyske — oprettet under Navnet: Schutz kaufmännischer Forderungen. Sørger Oplysnings-Bureauet for den første Diagnose, Kontrol-Bureauet for den fortsatte Iagttagelse, begge Bureauer i Forening for Prophylaxis, saa skal denne anden Afdeling tjene Kreditvæsenets Therapi. Man kunde maaske frygte, at det vilde være farligt at forene begge Virksomheder i samme Haand, da Oplysnings- og Kontrol-Bureauet ved mangelfuld Opfyldelse af sine Pligter kunde gøre det nødvendigt at ty til «Hjælp for Fordringer der ere i Fare», og saaledes tilføre denne anden Afdeling Kunder. Men en dermed analog Indvending kunde rejses imod Læge-Virksomheden og imod alle de Industriegrene, der baade producere ny Varer og reparere gamle. Driftsherrens Karakter og egen velforstaaet Interesse er ogsaa her det bedste Værn mod saadanne Overgreb. — Med Rette fremhæves det i Forretningsplanen, at Besværet og Bekosteligheden ved ad Rettens Vej at forfølge udestaaende Fordringer ofte er saa stort, at det ikke kan betale sig at gøre mangan en god Ret gjældende. «De Vanskeligheder, Vidtløftigheder og Betænkeligheder, der maa overvindes, før man benytter Justitsen, udgjøre den Aager-Kapital, med hvilken den ildesindede Skyldner spekulerer.» Bureauet mener at være bedre end en Enkeltmand i Stand til at værne om sine Abonnenters Interesser. Skyldneren tror ofte at kunne lade en fjernt boende Kreditors Paamindelser uønsede; men Paamindelser fra et Bureau, i hvilket en stor Del af Forretningsverdenen er repræsenteret, ville have mere Vægt. I første Linje vil Bureauet søge at værne om sine Klienters Interesser uden Rettens Mellekomst. Lykkes dets Bestræbelser ikke her, vil det blive

at undersøge, om Debtors Formuesforhold overhovedet tilraade Anvendelsen af retslige Midler. Synes denne at være tilraadelig, vil Bureauet sørge for, at Sagen bliver ført dygtigt og energisk, og det vil betjene sig saavel af den juridiske som af den kommercielle Sagkundskab. Bureauet vil paa en Maade være en Art «Forbrugs-Forening», der vil søge at skaffe sine Medlemmer billig, hurtig og god Retsbistand. —

En særlig Omtale fortjener endnu de saakaldte «Schutzgemeinschaften für Handel und Gewerbe», der ad kooperativ Vej søge at skaffe den lille Industri og Smaahandlen lignende Goder, som de private Oplysnings-Bureauer ville skaffe den større Omsætning. Navnlig Beklædningsindustrien paaføres der Tab ved forsømmelige Debitorer, og allerede i Halvtredserne havde Dresdner-Bladet «Europäische Modenzeitung» henledet Opmærksomheden herpaa, da Skrædder J. G. Theilig og Skomager R. Knöfel i Dresden fremkom med Planen om at danne en Forening til gjen-
sidig Beskyttelse mod letsindige Skyldnere og til Fremme af Reellitet i Forretningsverdenen. D. 23. Febr. 1864 stiftedes «Die gewerbliche Schutzgemeinschaft» i Dresden, der i April s. A. talte 112 Medlemmer. Ti Aar senere var Medlemstallet steget til 6867, og der fandtes Foreninger paa 51 forskjellige Steder i Tyskland (navnlig dog i Sachsen.). Fra 1867 af have de forskjellige Foreninger været samlede til et «Verband gewerblicher Schutzgemeinschaften», der hvert Aar holder en «Verbandstag». Paa Verbandstag'en i Meissen 1870 besluttedes det, at Bestyrelserne for de forskjellige Beskyttelsesforeninger skulde konstituere sig som et Oplysnings-Bureau.

Allerede under de første Aar af Beskyttelsesforeningernes Bestaaen diskuteredes navnlig Spørgsmaalene om

en Indskrænkning af Kreditfristerne og om Indførelsen af en ordnet Bogføring i Haandværket og den lille Industri. Man henlede Opmærksomheden paa Nødvendigheden af, at Haandværkerne gjensidigt meddelte hverandre deres Erfaringer. I en Brochure, «Was erstrebt die gewerbliche Schutzgemeinschaft» skriver R. Knöfel: «Enhver gjør sine Erfaringer; men manges En beholder dem for sig selv, og tænker blot: Han har snydt Dig; ham giver Du ikke oftere Kredit. Og naar saa den uredlige Fyr gaar til Naboen og prøver paa at gjøre Forretninger hos ham, saa klapper man maaske fornøjet i Hænderne, fordi nu Naboen ogsaa faar Sit. Men det er ikke rigtigt. Vi anse det for vor Pligt, at den Ene meddeler den Anden sine Erfaringer, og vi have truffet saadanne Forholdsregler, at Den, der bedrager en Haandværker paa et af de Steder, hvor Beskyttelsesforeningen har sit Sæde, strax skal blive bekjendt for Tusinde andre Foreningsmedlemmer.» — I Foreningsberetningerne indeholdes der Oplysninger om Virksomheden, om Kredit-spørgsmaal, om Domstolenes Afgjørelse af saadanne. I særlige «fortrolige» Bilag bringes Lister over uefterrettelige Debitorer. I 2det Kvartal 1876 omfattede Debitorlisten 3246 Navne, med en Gjæld paa 194056 M. Ved Siden af hvert Navn findes et eller flere Tegn, der betyder:

har modtaget Betalingsopfordring, men ikke taget Hensyn til den,
 har forladt Byen, efterladende sig Gjæld,
 er uden Resultat bleven stævnet og udpantet,
 har foregivet Præskription,
 har afstaaet sin Ejendom til sin Hustru,
 har aflagt «Manifestationsed»,
 har lovet Betaling, men brudt sit Ord,
 er anmeldt af ... Medlemmer,
 er insolvent.

Man finder i disse Lister de forskjelligste Stænder repræsenterede. Ved Siden af simple Arbejdere, Matroser og Haandværkere findes Kjøbmænd, Landmænd, Officerer, Skuespillere, Literater, Læger og Advokater. Af Studenter findes der paafaldende faa; men Baroner og Grever savnes ikke.

Man har indvendt imod disse «Skyldnerlister», at de ved fejlagtig eller onskabsfuld Anmeldelse af punktligge Betalere kunne gjøre megen Skade. Ja, naturligvis kan dette Vaaben, som ethvert andet, misbruges. Aviser, Indstævning for Domstolene o. m. A. kan misbruges paa ganske samme Maade, og kan dog ikke undværes. Og Medlemmerne, der anmelde en Debitor til Optagelse paa Skyldnerlisten, ere selvfølgelig forpligtede til den strængeste Sanddrubed. Endelig vil man ganske anderledes let kunne faa fat paa Den, der under denne Form tilføjer En uberettiget Kreditspilde, end paa Den, der benytter sig af mundlig Mistæneliggjørelse. — Man har endvidere sagt, at den brødefri Betalingsudygtighed ved dette Middel ubarmhjertigt blev stillet i Gabestokken og stillet i Klasse med letsindige og onskabsfulde Kreditbrud. Ganske den samme Indvending lader sig anføre imod Den, der ad Lovens Vej gjør sin Ret gjældende. Ogsaa her krænkes Barmhjertigheden og Mildheden ofte dybt ved den formelle Ret. Enhver Betalingsforsømmelighed, den være forskyldt eller uforskyldt, antyder en Sygelighed i Forretningslivet, der maa oplyses for at kunne helbredes og for at advare Andre. — Endelig betragter man det ofte som et Bevis paa Magtesløshed, at Beskyttelsesforeningerne kun ere i Stand til at inddrive en mindre Del af de anmeldte Fordringer. Men man overser, at den overvejende Del af disse Fordringer maa henregnes

